

Suhai Pál

A költészet évadai

És volt idő, hogy csurrant nedve,
mint a vér, ha megvágtuk kezünk.
Tavasszal a diófaág rossz vízcsappá
váltzott s csöpögni kezdett legott,
ha metszőolló vágott rá sebet,
ontotta kristálytiszta, édes nedveit,
hogy szinte elvérzett belé a fa.
Így támadott a vers is hajdanán,
nem kellett biztatás, tombolt a nyár,
levél levél után és szinte kérkedett
a lomb, a zöld erő a fán. De mára
minden megcsitult, lelassult, fonnyadt
és aszott. Ma már az őszi kedv,
az őszi nedv ürügyre vár csupán
s csonthéjba zár, ha zárul szándék
s ambíció. Levél pörög s ha hull
az édes termés, a dió, fáj az is –
kopog, kifoszt, elejt a szó

Boldog-szomorú dalom

Ez az én boldog-szomorú dalom.
Van házam, birtokom – és mindenem rom,
egyetlen percem nem kell visszasírnom,
mert mindig így volt, s lesz is, mondhatom.

S mivel portékám romlandó nagyon,
búzám lábon rohad s élve az arcom,
a füstre magamat magam akasztom
és ott nyuvasztom mindegyik napom.

Mióta vagyok s eszemet tudom,
inkább kívántam kutyagolni télben,
járatlan járva hómocskos uton,

mint lélekben bár, elsuhanni tétlen –
mindig a nyugtalanság volt az étkem,
ezt nyugodtan megállapíthatom.

Család

Huzatos ház ez
ajtaja nyitva
ablaka tárva
kapuja zordul
meg-megcsikordul
kutya se mordul
ha vasa fordul
elment a néném
megjött a húgom
bátyám is elment
a lányom megjött
meg se jött elment
el se hagy nincsen
nincsen és itt van
keze kilincsen
babrál hogy intsen
így van ez így lesz
huzatos ház ez
kimegy az ajtón
ablakon elszáll
elfut előlem
elszalad ő is
menjen csak menjen
ne várjon senkit
ide hogy ajtót
valaha megnyit

nagyapám holtan
nagyanyám holdban
az anyám földben
az apám távol
Szibériából
üzeni hol van
köszöni jól van
huzatos ház ez
elmegy ki megjön
megjön és elhagy
elhagyom én is
menjenek ők is
mindenki menjen
ne kelljen többé
útnak erednem
induljak mégis
mind aki árva
mind aki volt van
jöjjön és menjen
világgá bennem
s habár hiába
vigyen el engem
engem is innen
szívem kitérve
a vakvilágba